ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GIUSEPPE TESAURO

της 26ης Φεβρουαρίου 1992 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στην παρούσα υπόθεση το Δικαστήριο καλείται να ερμηνεύσει το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1626/85 της Επιτροπής, της 14ης Ιουνίου 1985, περί των προστατευτικών μέτρων που πρέπει να εφαρμοστούν στις εισαγωγές ορισμένων βύσσινων [1].

Η επίμαχη πράξη, σκοπός της οποίας ήταν η αντιμετώπιση των σοβαρών διαταραχών στην οποία ήταν εκτεθειμένη η κοινοτική αγορά λόγω των ασυνήθιστα χαμηλών τιμών στις οποίες διετίθεντο στο εμπόριο τα βύσσινα που εισάγονταν από τις τρίτες χώρες, προβλέπει μια ελάχιστη τιμή εισαγωγής των βύσσινων στην Κοινότητα και την επιβολή εξισωτικής εισφοράς στα προϊόντα για τα οποία δεν τηρείται η ανωτέρω τιμή.

Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού προβλέπει ειδικότερα ότι η ελάχιστη τιμή για τα κατεψυγμένα βύσσινα και τα βύσσινα στα οποία δεν έχει προστεθεί η ζάχαρη είναι χαμηλότερη από την ελάχιστη τιμή για τα βύσσινα σε σιρόπι, τα οποία ορίζονται ως εξής:

« (...)

ex 20.06 Φρούτα παρασκευασμένα ή διατηρημένα με άλλο τρόπο, με ή χωρίς προσθήκη ζάχαρης:

Β. ΙΙ. Χωρίς προσθήκη αλκοόλης:

α) Με προσθήκη ζάχαρης, σε άμεσες συσκευασίες καθαρού περιεχομένου μεγαλύτερου από 1 κιλό:

ex 8. Βύσσινα σε σιρόπι

β) Με προσθήκη ζάχαρης, σε άμεσες συσκευασίες καθαρού περιεχομένου 1 κιλού ή λιγότερο:

ex 8. Βύσσινα σε σιρόπι

(...) ».

2. Όπως προκύπτει από τη Διάταξη περί παραπομπής, η Parma Handelsgesellschaft (στο εξής: Parma), προσφεύγουσα στην κύρια δίκη, εισήγαγε από τη Γιουγκοσλαβία κατά την περίοδο από Ιούλιο έως Σεπτέμβριο 1985 ορισμένα φορτία βρασμένων στον ατμό βύσσινων, τα οποία περιγράφονταν στις τελωνειακές διασαφήσεις ως « φρούτα παρασκευασμένα ή διατηρημένα με άλλο τρόπο, χωρίς προσθήκη αλκοόλης, χωρίς προσθήκη ζάχαρης, με περιεκτικότητα σε δική τους ζάχαρη από 9 μέχρι 13 %, σε άμεσες συσκευασίες καθαρού περιεχομένου ενός κιλού ή περισσότερο » ή απλώς ως « φρούτα χωρίς προσθήκη ζάχαρης ».

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

1 — ΕΕ L 156, σ. 13. Βλ. επίσης τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1712/85 της Επιτροπής, της 21ης Ιουνίου 1985, που τροποποιεί τη γερμανική, ελληνική, αγγλική, γαλλική, ιταλική και ολλανδική διατύπωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1626/85 (ΕΕ L 163, σ. 46).

Το Hauptzollamt Bad Reichenhall (Κεντρικό Τελωνείο του Bad Reichenhall) έκρινε ότι τα εν λόγω προϊόντα ήσαν «βύσσινα σε σιρόπι» για τα οποία δεν είχε τηρηθεί η ελάχιστη τιμή και κατόπιν αυτού επέβαλε, κατ' εφαρμογή του προαναφερθέντος κανονισμού, εξισωτική εισφορά.

Προς στήριξη της προσφυγής που άσκησε ενώπιον του Finanzgericht München, η Parma ισχυρίστηκε, πρώτον, ότι δεν είχε εισαγάγει βύσσινα σε σιρόπι, αλλά βύσσινα σε νερό, και, δεύτερον, ότι ο υπολογισμός της ελάχιστης τιμής έπρεπε να βασιστεί αποκλειστικά και μόνο στο βάρος των βύσσινων, χωρίς να ληφθεί υπόψη το υγρό εντός του οποίου περιέχονταν τα βύσσινα.

Το Finanzgericht, κρίνοντας ότι η επίλυση της διαφοράς εξαρτάται από την ερμηνεία του κανονισμού 1626/85, ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο δύο προδικαστικά ερωτήματα.

3. Με το πρώτο από τα ερωτήματα αυτά το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1626/85 έχει την έννοια ότι τα βύσσινα που περιέχονται σε ένα υγρό, το οποίο δημιουργήθηκε από τη θέρμανση βύσσινων σε νερό και του οποίου επομένως η περιεκτικότητα σε ζάχαρη υπερβαίνει το 9 %, πρέπει να καταταγούν ως βύσσινα σε σιρόπι στη δασμολογική διάκριση 20.06 Β ΙΙ α 8 ή 20.06 Β ΙΙ β 8 του κοινού δασμολογίου (στο εξής: ΚΔ).

Θα ήθελα καταρχάς να τονίσω ότι, όπως ορθά παρατήρησαν η Parma και η Επιτροπή, το ερώτημα αυτό έχει την έννοια, όπως προκύπτει από την ίδια τη Διάταξη περί παραπομπής, ότι το αιτούν δικαστήριο ερωτά όχι αν τα εν λόγω βύσσινα εμπίπτουν στις διακρίσεις 20.06 Β ΙΙ α ή β του ΚΔ, αλλά αν τα βύσσινα αυτά πρέπει να χαρακτηριστούν ως «βύσσινα σε σιρόπι» κατά την έννοια του κανονισμού 1626/85.

Επ' αυτού η προσφεύγουσα της κύριας δίκης παρατηρεί ειδικότερα ότι η διάκριση 20.06 Β ΙΙ α 8 του ΚΔ αφορά γενικά τα φρούτα στα οποία έχει προστεθεί ζάχαρη, ενώ σκοπός του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1626/85, το οποίο αναφέρεται ειδικά στα «βύσσινα σε σιρόπι», είναι η διάκριση, εντός της κατηγορίας των βύσσινων στα οποία έχει προστεθεί ζάχαρη, μεταξύ, αφενός, των βύσσινων που περιέχονται σε σιρόπι και για τα οποία και μόνο ισχύει η ρύθμιση περί ελάχιστης τιμής και, αφετέρου, των λοιπών βύσσινων. Η διαφορά μεταξύ των δύο προϊόντων συνίσταται στο γεγονός ότι στα «βύσσινα σε σιρόπι» έχει πράγματι προστεθεί ζάχαρη.

Η ερμηνεία αυτή, η οποία πάντως φαίνεται εκ πρώτης όψεως να βρίσκει έρεισμα στο γράμμα της εν λόγω διατάξεως, αποδεικνύεται σαθρή, εφόσον εξεταστεί προσεκτικότερα.

4. Θα ήθελα καταρχάς να τονίσω ότι στον κανονισμό 1626/85 δεν απαντά κανείς ορισμός του σιροπιού ή των βύσσινων σε σιρόπι και επομένως πρέπει προς τούτο να εξεταστεί το γενικότερο κανονιστικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται ο εν λόγω κανονισμός.

Συναφώς θα ήθελα να τονίσω ότι η κλάση 20.06 του ΚΔ[2], στην οποία αναφέρεται ο

2 — Το ΚΔ που ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο ήταν ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3400/84 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 1984, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 950/68 περί του ΚΔ (ΕΕ L 320, σ. 1).

κανονισμός 1626/85, καλύπτει τα φρούτα με ή χωρίς προσθήκη ζάχαρης και ότι, όπως προκύπτει από τη συμπληρωματική σημείωση υπ' αριθ. 5 του κεφαλαίου 20 του ΚΔ, τα προϊόντα της κλάσης 20.06 θεωρούνται ως « με προσθήκη ζάχαρης », εφόσον η περιεκτικότητά τους σε ζάχαρα είναι ανώτερη, κατά βάρος, από 13 % για τους ανανάδες και τα σταφύλια και από 9 % για τα άλλα είδη φρούτων.

Επιπλέον, κατά τις επεξηγηματικές σημειώσεις του Συμβουλίου Τελωνειακής Συνεργασίας, η κλάση 20.06 καλύπτει επίσης τα φρούτα σε σιρόπι [3].

Επιπλέον, σύμφωνα πάντα με τις επεξηγηματικές σημειώσεις του Συμβουλίου Τελωνειακής Συνεργασίας για την κλάση 17.02 (« άλλα ζάχαρα σε στερεή κατάσταση, σιρόπια ζαχάρων χωρίς προσθήκη αρωματικών ή χρωστικών ουσιών »), η έννοια « σιρόπι » καλύπτει « τα σιρόπια ζαχάρων οποιασδήποτε φύσης (εκτός από τα υδατικά διαλύματα των χημικώς καθαρών ζαχάρων της κλάσης 29.43), υπό την προϋπόθεση ότι δεν έχουν προστεθεί αρωματικές ή χρωστικές ουσίες », δεν υπάρχει δε κανένα στοιχείο από το οποίο να συνάγεται ότι ο ορισμός αυτός δεν καλύπτει τα σιρόπια που δημιουργούνται από τα ζάχαρα που περιέχονται στα βύσσινα.

Ομοίως χαρακτηριστική είναι εξάλλου οι ορισμοί των « κερασιών σε σιρόπι » και του « σιροπιού ζάχαρης » τους οποίους δίνει η παράγραφος 2 του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1599/84 της Επιτροπής, της 5ης Ιουνίου 1984, περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του συστήματος ενίσχυσης στην παραγωγή προϊόντων που έχουν μεταποιηθεί από οπωροκηπευτικά [4], κατά τους οποίους ως « κεράσια σε σιρόπι » νοούνται τα « κεράσια, με ή χωρίς πυρήνα, έχοντα υποστεί θερμική επεξεργασία, συσκευασμένα σε ερμητικά σφραγισμένους περιέκτες μέσα σε υγρό επικάλυψης από σιρόπι ζάχαρης, τα οποία υπάγονται στη διάκριση 20.06 Β ΙΙ α 8 ή 20.06 Β ΙΙ β 8 του κοινού δασμολογίου », ενώ ως « σιρόπι ζάχαρης » νοείται το « υγρό στο οποίο το νερό αναμειγνύεται με ζάχαρη και το οποίο έχει συνολική περιεκτικότητα σε ζάχαρη, που προσδιορίζεται μετά την ομογενοποίηση, όχι μικρότερη από 9 % όσον αφορά τα κεράσια σε σιρόπι ».

Βάσει των ανωτέρων κανονιστικών διατάξεων, πιστεύω συνεπώς ότι τα βύσσινα που περιέχονται σε ένα υγρό, το οποίο δημιουργήθηκε από τη θέρμανση βύσσινων σε νερό και του οποίου επομένως η περιεκτικότητα σε ζάχαρη υπερβαίνει το 9 %, αποτελούν « βύσσινα σε σιρόπι », κατά την έννοια του κανονισμού 1626/85, ανεξάρτητα από το αν μεταγενέστερα έχουν προστεθεί ζάχαρα.

5. Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται εξάλλου από το γεγονός ότι, όπως ορθά παρατήρησε η Επιτροπή, οποιοδήποτε άλλο κριτήριο για τη δασμολογική κατάταξη του επίμαχου προϊόντος, το οποίο δεν θα στηριζόταν στην περιεκτικότητα σε ζάχαρα, αλλά στην προέλευση των ζαχάρων αυτών, δύσκολα θα μπορούσε να εφαρμοστεί από τις αρμόδιες για τους τελωνειακούς ελέγχους αρχές.

Αντίθετα, δεν είναι κρίσιμο το γεγονός που επικαλέστηκε η Parma και κατά το οποίο το εν λόγω υγρό δεν έχει καμία αξία, καθόσον συνήθως δεν χρησιμοποιείται από τους καταναλωτές, αφού ο μόνος προορισμός του είναι να εξασφαλίσει την ικανοποιητική διατήρηση των βύσσινων.

3 — Όπως είναι γνωστό, οι επεξηγηματικές σημειώσεις της ονοματολογίας του ΚΔ αποτελούν σημαντικό ερμηνευτικό βοήθημα για τη διευκρίνιση και τη διασάφηση του περιεχομένου των διαφόρων δασμολογικών κλάσεων και διακρίσεων (βλ., ως τελευταία απόφαση, την απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 1992, 14/91, SuCrest, Συλλογή 1992, σ. I-441, σκέψη 10).

4 — ΕΕ L 152, σ. 16.

Επ' αυτού επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το αποφασιστικό κριτήριο για τη δασμολογική κατάταξη των εμπορευμάτων συνίσταται κατά κανόνα στα αντικειμενικά χαρακτηριστικά τους και τις αντικειμενικές ιδιότητές τους[5]· εξάλλου, ο προορισμός ενός εμπορεύματος, ο οποίος δεν αποτελεί εγγενή ιδιότητά του, δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως αντικειμενικό κριτήριο για τη δασμολογική κατάταξή του κατά την εισαγωγή του, δεδομένου ότι είναι αδύνατον να διαπιστωθεί κατά την εισαγωγή πώς θα χρησιμοποιηθεί πράγματι το εμπόρευμα αυτό[6].

6. Με το δεύτερο ερώτημα το Finanzgericht ερωτά το Δικαστήριο αν το άρθρο 1, παράγραφος 1, του ανωτέρω κανονισμού έχει την έννοια ότι ως βάση για τον υπολογισμό της ελάχιστης τιμής κατά την εισαγωγή των βύσσινων σε σιρόπι πρέπει να λαμβάνεται το βάρος των βύσσινων μαζί με το σιρόπι.

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό έχει στην πραγματικότητα άμεση σχέση με την απάντηση που δόθηκε προηγουμένως και δεν νομίζω ότι υφίστανται μεγάλα περιθώρια αβεβαιότητας. Αν γίνει δεκτό, όπως προτείνω, ότι τα βύσσινα που περιέχονται σε υγρό περιεκτικότητας σε ζάχαρη ανώτερης από 9 % αποτελούν βύσσινα σε σιρόπι, κατά την έννοια του κανονισμού 1626/85, είναι οφθαλμοφανές ότι ως βάση για τον υπολογισμό της ελάχιστης τιμής εισαγωγής πρέπει να λαμβάνεται το συνολικό βάρος του προϊόντος, δηλαδή το βάρος των βύσσινων μαζί με το σιρόπι.

7. Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω συνεπώς στο Δικαστήριο να δώσει τις εξής απαντήσεις στα ερωτήματα του Finanzgericht München:

« 1) Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1626/85, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1712/85, έχει την έννοια ότι η τιμή που ισχύει για τα βύσσινα σε σιρόπι ισχύει επίσης και για τα βύσσινα που περιέχονται σε ένα υγρό που δημιουργήθηκε από τη θέρμανση βύσσινων σε νερό και του οποίου επομένως η περιεκτικότητα σε ζάχαρη υπερβαίνει το 9 %.

2) Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1626/85, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1712/85, έχει την έννοια ότι ως βάση για τον υπολογισμό της ελάχιστης τιμής κατά την εισαγωγή των βύσσινων σε σιρόπι πρέπει να λαμβάνεται το βάρος των βύσσινων μαζί με το σιρόπι. »

5 — Απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 1991, C-384/89, Tomatis (Συλλογή 1991, σ. I-127, σκέψη 11)· απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 1990, C-228/89, Farfalla Flemming (Συλλογή 1990, σ. I-3387, σκέψη 13).

6 — Απόφαση της 10ης Ιουλίου 1986, 222/85, Kleiderwerke Hela Lampe (Συλλογή 1986, σ. 2449, σκέψη 15)· απόφαση της 15ης Μαΐου 1986, 90/85, Mikx (Συλλογή 1986, σ. 1695, σκέψη 15).